

Januar 2007, Beograd

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

Ničije dete

(drama)

LICA:

ON

ONA

HIRURG

Scena 1

Scena je crna i gola. Vrata soba su s leve i desne strane dok su ulazna vrata na centralnom delu sobe. Na sredini sobe je kauč. Beo je, kožni. Pored kauča je, s leve strane, lopta-bela je, sa crvenim tufnama (ili obrnuto). Iznad ulaznih vrata je video-bim. Na sredini sobe stoji HIRURG. Obučen je u zelenu uniformu-oličenje hirurške uniforme. Na glavi mu je hirurška kapa. Skine kapu, prevrće je u rukama, s tremom. Okleva da nešto izusti. Onda vraća kapu nazad na glavu. Zbunjeno se osmehuje. Zausti nešto ispruži ruku napred a zatim obori ruku, nemoćno, a zatim obori glavu. Desetak sekundi stoji tako, povijena glava mu se ne pomera a ruka se klati. Trgne se. Krene prema vratima levo, oklevajući. Nakon svakog koraka zastane i osvrne se oko sebe. Staje ispred vrata. Kucne jednom, lagano. Zatim kucne dvaput, odsečnije. Udari jako šakom po vratima a onda se uplaši onog što je uradio, odskoči i padne na pod. Pauza. Prilazi vratima. Prisloni uho uz vrata, celo telo mu se napregne u iščekivanju. Ispusti glas, nalik na jecaj. Pauza. Poljubi vrata. Udalji se, unatraške, od vrata. Stane na sredini prostorije. Diše sinkopirano, kao pred plač. Okrene se prema drugim vratima. Zatrči se i kreće da žestoko udara pesnicama u vrata. Stane, zaleden u pokretu, a onda se prostre pred vratima i počne da rida. Ustaje, polako, s mukom,

brišući lice rukavom. Poljubi vrata kratko i potrči prema ulaznim vratima na sredini scene. Snažno ih otvori i zalipi za sobom.

Scena 2

Otvaraju se vrata na sredini scene. Na vratima stoje On, s desne, i Ona, s leve strane. Iza njih je titrava, beličasta svetlost. Oboje su u poslovnim kompletima. Oboje nose florove na rukavima. Ulaze, u isti mah, u sobu. Vrata se za njima sama zalupe. On odlazi ka vratima sobe desno a ona ka vratima sobe levo. Uhvate kvake svojih soba. Ne pomeraju se pet sekundi a onda istovremeno otvore vrata svojih soba i uđu u njih. Scena je prazna deset sekundi. Izlaze iz soba. Nemaju florove. Ona je raspustila kosu, On je olabavio kravatu. Kreću prema kauču-stanu pored njega. Ona skrene pogled u levu a on u desnu stranu. Izbegavaju poglede. Sedaju-Ona na levi a On na desni deo kauča. Sede, bezizražajni i uspravne kičme. On kreće kažiprstom desne ruke napred i na video bimu se pojavi dokumentarac o nekom egzotičnom ostrvu-ređaju se snimci peščanih plaža, koralnih grebenova, nasmejani Polinežani, visoki talasi i surferi na njima. Ona kreće kažiprstom leve ruke napred i ekran se podeli na dva dela. Zvuci ova dva programa sve mešaju. U levom uglu ekrana je latinoamerička sapunica: temperamentni Latinoamerikanac izjavljuje ljubav ništa manje temperamentnoj Latinoamerikanci i onda je poljubi. Ona se pomalo opire ali mu se brzo preda. NAPOMENA: Najbolje je koristiti autentične snimke. Zure pred sebe trideset sekundi. Na Njenom delu ekrana sredovečna žena kaže zbumjenom mladiću da mu je majka. Na Njenom licu je grč, mahne kažiprstom i nestane njenog dela ekrana. Sad je na ekranu samo Njegov program-prikazi polinežanskog raja. On kreće da okrene glavu prema Njoj a Ona uhvati Njegov pogled i on ponovo vrati glavu u prethodni položaj.

Polinezanska deca trče plažom. Ona noktima prelazi preko kauča koji škripi. Lice joj se izobličuje. On, ne menjajući smorenim izraz lica, podiže desnu ruku i mahne kažiprstom. Nestaje slike. Ona se zaledi u svojoj radnji. On se okreće prema njoj. Ona udari nekoliko puta po praznom prostoru na kauču između Njega i Nje. On se vrati u prvobitni položaj. Ona jeca. On pali TV karakterističnim pokretom. Ona pojačava plač. On podiže ispruženu desnu ruku naviše i ton se povećava. Njen plač je vrištanje. Zvuci sa televizora su nepodnošljivi. On naglo odmahne rukom i prestane buka. Ona skuplja noge, obujmi ih rukama i jeca dok se blago klati napred-nazad. On pročisti grlo, kratko i odseceno. Sedi u nepromenjenoj pozici, zureći u prazno.

ON (prigušeno, nesigurno, kao neko ko danima nije progovorio):

Moraćemo sutra nazad.

Ona šmrkne i klimne glavom a zatim se zaplače.

ON:

Kažem: moraćemo sutra nazad.

Ona briše suze i gleda pred sebe kao na početku, u mirnoj, uspravnoj pozici.

ONA (prigušeno, nesigurno, kao neko ko danima nije progovorio):

Moraćemo.

ON:

Ja mojima ti svojima.

ONA:

Šta ti to znači?

ON:

Ti u svoju a ja u moju firmu.

ONA:

Ne znači to samo to.

ON:

Ne, to znači samo to.

ONA:

Aaaaaaaaa!

On se okreće prema njoj i napravi pokret kao da će je zagrliti ali ona udara šakom između njih i On se odmakne.

ON:

Izvini.

ONA:

To ne znači samo to.

Pauza.

ON:

Prošlo je nedelju dana.

ONA: To ne znači samo to!!!

Njeno lice se iz gnevнog brzo promeni u mirno.

ON:

Pa dobro, ne znači samo to. Znači da ideš u tvoju a ja u moju fabriku.

Ona počne da se histerično smeje.

ONA:

A u mojoj fabrici kopiramo satove za koje nikad nismo platili licencu.

Pravimo bofl koji se stalno kvari ali ga svi nose. To su tvoje reči!

ON:

Okej, možda sam to nekad rekao ali bio sam pijan.

ONA:

To govoriš stalno, pijan i trezan. Ja i moji smo muljatori a ti si kreativac, stvaraš umetničko delo, Sikstinsku kapelu na točkovima! “ Mojima je stil uvek pre profita a lična sloboda pre moći!” Tvoje reči!

On ustaje.

ON:

Ja ču sad da se povučem.

Ona se okrene prema njemu a potom neobično lako skoči na noge.

ONA:

Kao što si se povukao onog dana?!

On se okrene prema njoj.

ON:

Misliš kao što si se ti povukla?!

Pauza.

ONA:

Oboje smo.

ON:

A sad smo oboje? Mene izostavi iz tvojih gadosti.

ONA:

Jel’ ti to pokušavaš da mi nešto kažeš?!

Ona podigne šaku, kao da će ga udariti a onda besno udari šakom u naslon kauča. On zastrašeno odstupi korak unazad.

ON:

Zna se.

Pauza.

ON:

Od tebe je sve počelo.

ONA:

Kako to misliš?

On sporo podigne desnu ruku i pokaže na loptu.

ON:

Sećaš se?

Ona se sagne da podigne loptu.

ON:

Što ti smeta? Ti si je poklonila.

ONA:

Da, ali tebi smeta.

ON:

“Neka sve ostane kao što je bilo”. Citiram tvoje reči.

Ona se podigne.

ONA:

Da, tako sam rekla.

Ona se zatetura pa se povrati.

ON(lažno):

Jesi li dobro?

ONA:

Molim?

ON:

To su napravili tvoji. Tvoji prave sve i zato je ceo svet takav kakav je-polovan.

ONA(otežano):

Mi pravimo satove.

ON:

Ne pravi se luda-znaš na koga mislim kad kažem tvoji.

ONA:

Pre ti nije bilo bitno ko sam.

ON:

Misliš šta si? Nije, jer vas nisam poznavao. Horda smutljivaca, preprodavaca, kradete autorska prava, infiltrirate se, prvo ste ljubazni, smeškate se svima i ne govorite ništa, samo radite, štedite, kotite se, sparujete s nama i sve je u redu dok jednog jutra ne osvaneš preklanog vrata!

Ona sklopi oči i duboko udahne.

ONA:

Ja sad idem.

ON:

Nisam ja išao- nećeš ni ti.

ONA:

Ja na tvom mestu ne bih bila tako samouverena.

ON:

Što ne?

ONA:

Nemaš razloga.

Ona pokazuje na njegovu glavu, srce i međunožje.

ONA:

Ni tu, ni tu, ni tu. Nigde.

ON:

Ista si tvoji! Nož u leđa vam je jedina taktika.

ONA:

Bedan si.

On se usiljeno nasmeje a onda počne da se svlači dok ne stane samo u gaćama.

ON:

Jel ovo bedno? Pogledaj, evo, vidi! Ima toga još srce, ne brini! A?! Šta je, šta skrećeš pogled, sto puta si me videla golog!

Pauza. Gledaju se.

ON:

Znam kako izgledam. Ne možeš me uvrediti. Privlačan sam, negovan, redovno idem u teretanu, jebem a da mi za to ne trebaju pilule “Amorita”.

ONA:

Da, lep si i potentan ali, nekako na silu, dragi. I znam gde kriješ “Amorit”.
Ispod mog kreveta.

ON:

Pa šta? Kamo sreće da ga koristim! Uostalom ti si kriva-

ONA:

Ja?

ON:

U odvojenim krevetima smo zbog posla! Tako si ti tražila!

ONA:

Nisi se mnogo bunio . Usiljeno, dragi, sve je ovo usiljeno!

On se prodere kao Tarzan i počne da se udara po prsima u šimpanza-stilu.

Naglo prestane.

ONA:

Dobro, privlačan si i jak. I ja sam, pa šta?

ON:

Ne razumem.

ONA:

Možemo da živimo potpuno sami, svako za sebe. Moj posao, moja soba, moj kompjuter. Hoću da kažem, ti i ja, to je tako neprirodno. Ne dopunjujemo se.

ON:

Pa da, ti bi htela nekog slabića.

ONA:

Nisam htela ali sam ga očigledno našla. Mlakog i izveštačenog.

ON (*hladno*):

Da, nisam spontan, rođen u pravoj prirodi na vrhu grane najvišeg drveta u džungli kao onaj bokseronja s kojim si izlazila pre mene.

ONA:

Baš tako.

ON:

Zašto se nisi udala za onog zapečenog majmuna?

ONA:

Nije bio uspešan kao ti a i odgovarao mi je neko ko nije toliko krupan.

On počne da joj prilazi.

ON:

Kad kažeš uspešan misliš bogat a kad kažeš krupan misliš na bivolju alatku koja te istovremeno plašila i dražila.

ONA:

Da, baš na to mislim.

ON:

To je tako kurvinski.

On je gurne na kauč. Ona raširi provokativno noge. Kad joj se primakne Ona ih skupi.

ONA:

To sam naučila od tebe i tvojih: kako dati kompliment koji vređa. Za vas je umetnost ako prikažete nešto što znači nešto potpuno drugo! Lažovi i đavoli!

On udari snažno po naslonu kauča a zatim legne preko nje i počne da joj razmiče butine.

ON:

Bar možemo da kažemo šta želimo a da za to ne popijemo metak koji posle mora da plati porodica!

ONA:

Da, mi ubijamo odmah a vi natenane! Bolesni ste, svi vi! Samo seks i smrt, seks i smrt! “Dodirnuo sam ti prepone i smrt se nasmešila”! Degenerici!

On počinje da vodi ljubav s njom. Ona se ne pomera. Lice joj je bezizražajno.

ON:

To tebi treba, draga, dodir civilizacije! Kultivisanje! Nezahvalna si.” Dao sam ti televiziju, dao sam ti plave oči!”

Pauza, deset sekundi. Samo njegovo teško disanje. On stane.

ON:

Samo me vredaj. Ne smeta mi.

ONA:

Neću. To te loži.

ON:

Svejedno. Ćuti!

On se svim telom unosi u seks, postaje sve grublji i žešći. Ona se ne pomera. Otvaraju se ulazna vrata. Na njima стоји Hirurg. Iskorači jedan korak napred. Podiže kažiprst prema njima i pravi grimasu na licu kao da će vrisnuti ali mu usta ostaju nema. Hirurg odstupi korak unazad i vrata se zalupe.

ONA:

Hoćeš li skoro?

ON:

Ne pada mi, primećuješ li droljo?

ONA: Primećujem.

ON: I ne treba mi "Amorit". Ti si moj "Amorit".

Ona ga zgrabi i počne da ga ljubi, grli ga nogama, grči se. On se naglo odvoji od nje. Ustaje hitro, navlači gaće. Njeno telo se smiri.

ON:

To ti je za one uvrede.

Ona skupi noge i mirno se podigne u polused. Namešta kosu, vezuje je u rep.

Njeni pokreti su oštiri, usiljeni. On je posmatra zatečen.

ON:

Nemaš šta da kažeš?

Pauza.

ON:

Čekaću te u sledećem životu i ponovo izjebati!

Ona ustaje i namešta odeću. Svaki nabor pojedinačno. On počinje da se oblači. Prvo majicu, košulju i kravatu.

ON:

Ne pravi se, znam da me čuješ! Boli te, znam da te boli!

Ona ustaje i odlazi do sobe levo. On oblači sako.

ON(za njom):

Znam šta misliš! "Ovoliko mi je falilo a onda je skot prestao!" To misliš!

On baca za njom pantalone a onda pritrči i hitro ih oblači. Ona se vraća, sa florom na rukavu. Seda na svoju polovinu. On pokaže na flor.

ON:

Vadiš se na njega! To je tako nisko!

Pauza. Ona se okreće prema njemu.

ON:

Ti ubijaš-ti oplakuješ.

On seda na kauč i oblači cipele.

ONA:

Ništa nisam osetila.

ON:

Šta to?

ONA:

Baš tako. Šta to?

ON:

Misliš maločas?

On ustaje i staje pred Nju.

ONA:

Ništa. Baš ništa.

On klimne glavom, uzdahne a onda je ošamari.

ON:

Sad osećaš.

Seda pored Nje. Pogleda u cipele.

ON:

Vidi, odvezala mi se pertla.

Saginje se da zaveže pertlu a onda počne da se trese. Plače. Zagrlji je. Njen pogled je daleko.

ON:

Izvini, nisam hteo. Žao mi je.

Ona ga odsutno pomiluje po glavi.

ONA:

Ti i twoji. Primate i delite oproste kao da su bombone. Sisate ih s kajanjem par minuta a onda mirno idete dalje i pravite iste gluposti.

ON:

Oprosti mi.

ONA:

Neću, kao što nećeš ni ti meni.

ON:

Zašto?

ONA:

Zato što se ovako nešto ne opršta.

ON:

Mislio sam na šamar.

ONA:

Ja nisam mislila na šamar.

Pauza. Ona podiže levu ruku i pokazuje kažiprstom napred. Na ekranu je snimak dela novogodišnjeg bečkog koncerta, nasmešeni parovi klize po šljaštavoj sali. On zuri sa glavom na njenom krilu. Ona gleda pred sebe i prelazi prstima preko Njegovog lica. Otvaraju se ulazna vrata na sredini scene. Dolazi Hirurg. Prilazi kauču. Zapleše, imitirajući valcer. Mahne im šakom pred očima. Pokušava da podigne Njega pa Nju. Pusti ih. Dok se valcer ubrzava on uzima loptu i počne da je bravurozno pimpluje. Sa

poslednjim taktovima on uštopuje loptu i ostavi je na potpuno istom mestu gde je i bila. Krene prema vratima koja se za njim sa treskom zalupe. Slike nestane.

ON:

Šta je to?

On se brzo uspravi i pokaže kažiprstom desne ruke napred. Pojavi se slika koralnog ostrva iz ptičje perspektive a zatim nestane.

ONA:

Sigurno se nešto pokvarilo.

ON:

Da. Tako je uvek sa vašom tehnikom. Da je svet pravio sve ostalo kao mi kola...

ONA:

Sve bi bilo drugačije, znam.

On ustane.

ON:

I bi! Znalo bi se za civilizaciju, za red i slobodu. Znalo bi se za milost.

Ona ustaje. Gurne ga.

ONA:

Milost? Misliš prema tebi?

ON:

Sad mi ne treba.

ONA:

Milost, opruštanje, zar to nije poenta?

Ona napravi znak krsta u vazduhu.

ONA:

Evo, oprošteno ti je. Ego te absolvii. Amen.

On se kiselo nasmeje.

ON:

Duhovito! Moji ne kažu tako.

ONA:

Isti ste.

ON:

To treba da me uvredi?

ONA:

Ne podnosiš ih.

ON:

Ne, ne podnosim ih. Mrzim ih.

On krene unazad. Lagano prelazi kažiprstom preko kauča i prilazi Njoj.

ON:

Mrzim ih, kao što mrzim tvoje, kao što mrzim zapečene, duvače,
“furundžije”, šmrkače, pešake i vozače.

Staje pred Njom. Tela su im udaljena dvadesetak santimetara. Teško diše.

ONA:

Rekao si vozače.

ON:

Rekao sam. Pa šta?

Hitro joj se nade iza leđa. Pribije je uza sebe.

ON:

I ti ih mrziš.

ONA:

Mrzim.

ON:

Naročito one koji voze naša kola.

ONA:

Njih posebno.

On je gurne preko kauča.

ON:

Onda se spremi za glavnog krivca.

Pauza.

ON:

Volela bi to, a?

Ona se okrene.

ONA:

Da.

ON:

Čemu? Da ponovimo grešku?

On naglo zgrabi loptu i gada je njom.

ON:

Dosta zajebavanja! Ne mogu više ovako!

ONA:

Kako to?

ON:

Znaš ti dobro! Igramo tu igru kao da se ništa nije dogodilo.

ONA:

Ti igras. Ja ne.

ON:

Onda mi reci šta se dogodilo.

Ona odmahne glavom.

ON:

Reci!!!

Udari pesnicom u kauč iznad njene glave.

ON:

Onda ču ja. Sve je počelo tako što je ovde prisutna kuja navukla takođe prisutnu magarčinu da je oženi. I on, idiot kakav je, hteo je da bude s njom kao pravi čovek!

Ona se skupi u klupko nerava, mesa i suza.

ON:

Kao pravi čovek! Ko su ti ljudi? Izumrli su zbog svojih ludila, ostavili svet klonovima a oni, od krvi i mesa, stradali na isti način i ko je ostao: roboti, isti klonovi-crtica- isti ljudi. Treća vrsta koja ponavlja iste gluposti, gaji na isti način istu decu...

ONA:

NEMOJ DALJE!

ON:

Istu decu! Pet godina smo čekali. Dobili smo sina. Malo tatin, malo mamin, sve u svemu-ničiji. Trčkarao je okolo, zapitkivao, pravio sranja. Mali čovek!

Ona se pridigne i krene da ga izgrebe noktima ali je on zaustavi i prikuje telom uz kauč.

ON:

Ljudsko seme! Nije ni čudo što su propali. I mi ćemo. Ali, bar prvo da kažemo istinu.

ONA:

To je tebi istina?!

ON:

Ima još. Mali me je nervirao ali voleo sam ga, bar ono moje što je u njemu-

to „ne jebem te pet posto“ držanje, par crta, oči, imao je snažne šake za takvog klinca.

Pauza.

ON:

Zurio je u TV po ceo dan, gledao ER i takve lekarsko-forenzičarske gluposti. Nervirao me i takav i nemiran. Par puta sam ga udario, čisto onako, da vidim da li reaguje.

ONA:

Zavideo si mu što ne mora da radi.

ON:

Tačno. Mlatnuo sam ga jednom, dvaput, treći put mi se učinilo, zaplakao se i pogledao me, učinilo mi se da će me ubiti, takav je pogled imao. Kao moj matori. Koliko sam se uplašio toliko sam bio ponosan. Isti čale!

ONA:

Tvoj otac je ubica.Kao i ti!

On je protrese.

ON:

Ti da čutiš! Ču-ti! Znao sam da je opsednut televizijom i kompjuterskim igricama.Nije bio za spoljni svet, čuješ li me?! Nije bio za spoljni svet!

ONA:

Ne znaš šta pričaš!

ON:

Nije bio za spoljni svet. Ne još. Bio je pametan i rođeni vođa.

ONA:

Budući vođa koji nije znao da pređe ulicu.

ON:

I to ga je koštalo života. Zbog tebe!

Ona krene da se otima a On je još jače pritiska uz ležaj. Ona ga iznenada odgurne. On padne na pod.

ONA:

Crkni, skote.

On se ne pomera.

ONA:

Ti si ga ubio. Onesposobio si ga da izade, razgovara s ljudima. Barem da si ga voleo. Bio ti je samo teret. Ni meni nije bilo lako ali ti si to otvoreno pokazivao.

On se ne pomera.

ONA:

Ima li u tebi ikakve pristojnosti?

On se ne pomera.

ONA:

Ubio si ga kao što je tebe tvoj otac.

On se ne pomera.

ONA:

Pomeri se, đubre!

Ona mu prilazi i šutne ga snažno. On se ne pomeri.

ONA:

Ja sam rodila to dete! Ja! Nisi ga ti nosio u utrobi, đubre sebično! Nije tebe raščerečio nego mene! Čuješ li?

On se ne pomera. Ona klekne pored njega. Krene šakom da mu dodirne usta a onda je kao oparena povuče nazad. Zajeca. Nagne se prema njemu i počne da ga ljubi i miluje, kao da ne zna koji će deo tela pre zagrliti.

ON:

Manje si me grlila dok sam bio živ.

Ona se brzo odmakne od njega. Povlači se uz kauč, ne ustajući s poda. On ustaje, s grčom na licu.

ON:

Pacovska nacija to ste vi! Nekrofili! Žive ubijate a mrtve ljubite!

ONA:

Što te nisam ubila?!

ON:

Dobro pitanje. Reci mi, nestrpljivo čekam odgovor.

Pauza.

ONA:

Nisam imala sreće.

ON:

Ne, sad nemaš sreće jer ćeš ispričati sve do kraja kako je bilo.

Ona stavi šake na uši. Trese se.

ON: Ne želiš da čuješ? E pa čućeš, jer ćeš neobično jako da se DEREM!

Klekne pred njom. Zgrabi je za obraze.

ON:

A ako si gluva-čitaj mi sa usana! Okej? Dakle, gde smo ono stali? Ne otimaj se, smoždiću te! Majkara je, luda kakva je, došla jednog dana sa bednim poklonom-loptom! Htela je da joj dete izade napolje i-paf, ono ode pravo pod kola!

ONA:

Htela sam da očvrsne!

ON:

Da, tvoj trip da od njega napraviš vojnika. Zašto? Da bi što pre stradao?

ONA:

Nisam. Htela sam da bude kapetan broda.

ON:

Vojnog broda. Šta fali trgovačkom?

ONA:

Trgovac služi sebi a vojnik svima.

ON:

Misliš masi, kao tvoj tata? Pacovska filozofija. Nije bitno šta ja želim, bitna je država a ja sam mali bedni pojedinac, mravić, mravuljak! E pa ja kažem: jebeš tu državu, jebeš tu masu!

ONA:

Da, daj samo novac!

On je odgurne.

ON:

Nije ti smetao kad si se udala za mene.

ONA:

Smetao si mi ti.

On stane i raširi ruke.

ON:

Smetao? Onda evo, dajem ti još jednu šansu. Oslobodi se!

ONA:

Ne trebaju mi tvoje šanse.

ON:

Pa da, to ćeš sama kad se najmanje budem nadao! Jel' to?! Zbog tebe je istrčao na ulicu, gaduro! Zbog tebe!

On se zatrči na nju. Ona ustane. On počne da je udara čime stigne. Ona pokrije lice rukama. On je zgrabi oko struka kao da će je stegnuti u rvački klinč. Ona skloni šake sa očiju. Gledaju se. On popusti stisak. Zagrlji je. Hirurg dolazi kroz glavna vrata, traži loptu, nalazi je i stavi je na staro mesto a onda, u prolazu, pređe šakom preko njihovih glava. Izlazi na glavna vrata, uz tresak. Ona primeti loptu.

ONA:

Pogledaj! Iza tebe!

ON:

Opet neki tvoj štos.

ONA:

Pogledaj!

On se osvrne. Strese se.

ON:

Otkud?

ONA:

Ja nisam.

ON:

Ko drugi?

Rasplicu zagrljaj.

ONA:

Bila sam tu sve vreme, nisam se pomerala.

ON:

Hoćeš da poludim, jel' to hoćeš?

ONA:

Znaš da nisam mogla. Gađao si me!

ON:

Možda se dokotrljala ovde.

ONA:

Pala je čak tamo.

Ona usporenim pokretom pokaže nadesno (ili nalevo, zavisi gde je lopta pala)

ON:

Pokupila si je veštice! Jesi, to je neka od vaših mađija!

ONA:

Nisam.

ON:

Onda si kupila još jednu da me nerviraš! Bolesna gaduro!

ONA:

A gde sam je krila?

Pauza.

ON:

Pa, ne znam.

Pauza.

ON:

Ti si to zamesila, to je sigurno!

Pauza.

ONA:

Oboje smo zamesili.

ON:

A, ne! Opet ta tvoja taktika!

ONA:

Ne, dragi, seti se šta smo rekli jedno drugom?

ON:

Kad?

ONA:

Kad sam našem detetu poklonila loptu!

ON:

Ne mogu tačno da se setim.

ONA:

Bilo je pre nedelju dana!!!

ON:

Posvadali smo se oko lopte.

ONA:

I, jesи ли onda čuo nešto?

ON:

Ne razumem.

Otvaram se glavna vrata. Ulazi Hirurg. Mirno iskoraci, zatvori vrata. Udari u njih, lagano triput. Oboje se uspanice.

ONA:

Čuješ?

ON:

Da, ali gde?

ONA:

Shvataš?

ON:

Ne.

ONA:

Otišli smo u sobe. Svako je otišao u svoju sobu.

Hirurg kucne triput.

ON:

Opet to kucanje.

ONA:

Da. Ne boj se.

ON:

Ne boj se ti.

ONA:

Šta si onda radio?

ON:

Seo sam za kompjuter i radio. A ti?

ONA:

I ja. I, jesi li čuo nešto?

Hirurg kucne tri puta. On se izbezumljeno okreće oko sebe.

ON:

Hoće li već jednom da prestane to kucanje?!

ONA:

Jesi li to i tada rekao?

ON:

A ti?

ONA:

Oboje smo. Znaš li ko je kucao?

ON:

Šta ko je kucao?

ONA:

Da ti pomognem ja nisam.

ON:

Ne!

Hirurg kucne tri puta.

ONA:

Lagano, dečije kuckanje. Meko, stidljivo. Hteo je da mu kažemo zašto smo rekli to što smo rekli.

ON:

Bolje da ga nikad nisam rodila.

ONA:

Bolje bih prošao da sam te izdrkao, sine.

ON:

Sad se sećam.

ONA:

To smo mi rekli.

ON:

To smo mi uradili.

ON:

Oprosti mi.

ONA:

Oprosti mi.

Ona ga zagrli.

ONA:

Nisam htela to da kažem!

ON:

Znam da nisi.

On je zagrli.

ON:

Ali si tako mislila.

ONA:

Ne.

ON:

Jesi. Kao i ja.

ONA:

Ja sam ga rodila!

On joj stavi šaku na usta.

ON:

Nisi mu želela ništa nažao. Nisam ni ja.

ONA:

Nikad.

ON:

Nikad. Ali, kad se rodio stvari su se promenile.

ONA:

Osetila sam prazninu, tupost. Ovde. Kao da je vredeo samo dok je bio u meni. Sad je bio tu, nije me puštao, samo me stiskao, grlio, dosadna mala pijavica me nije puštala.

Jako svetlo pada na Hirurga i on podiže ruke kao da se brani. Ostaje skamenjen u tom položaju.

ON:

To je neverovatno-cupkaš ga na krilu a sve vreme razmišljaš o poslu koji si propustio, novcu koji vene bez tebe. A sve to zbog krpeljčića!

ONA:

Moje drugarice, odlasci u galerije, pozorište.

ON:

Sve je to nestalo. Postao sam solo-drinker.

ONA:

A dete raste na tvoje oči dok se ti smanjuješ.

ON:

I ponavlja tvoje gluposti.

ONA:

Tata je htio da ih rodim pet, najmanje pet.

ON:

Mali pacovski okot.

ONA:

Ja sam ga uvek slušala ali ovo... Boleo me je.

ON:

Nismo mogli da se vratimo na početak.

ONA:

Nisam ga mrzela. Shvataš? Ne mogu to da prevalim preko jezika.

ON:

Razumem te.

Ugasila se jako svetlo koje pada na Hirurga. Hirurg izlazi i za sobom nečujno zatvori vrata. Na monitoru su polja maka i zagrljeni par koji šeta po njimanjlik neveštim spotovima za karaoke. Nightingale, Julie Cruise, off.

ONA:

Otkud ovo?

ON:

Vaša tehnika-radi samo kad njoj odgovara.

ONA:

Da promenim kanal?

Ona podigne ruku sa izbačenim kažiprstom.

ON:

Ne.

Spusti Njenu ruku, privije je uza sebe i počne lagano da pleše s njom. Ona ga prati.

ONA:

Hoću da ti kažem nešto.

ON:

Nemoj.

ONA:

Ne, hoću. Nemoj da me prekidaš. Ono što sam rekla za boksera.

ON:

Htela si samo da me učiniš ljubomornim. Nema veze.

ONA:

Kako?

ON:

Nikad me nisi volela. Ni ja tebe.

Pauza.

ON:

Ali, tako sam želeo da te volim.

ONA:

Trudila sam se. Svakog dana.

ON:

Video sam. Bilo je trenutaka kad mi se stvarno činilo da sam te zavoleo.

ONA:

Kad ti se poslednji put učinilo da me možeš zavoljeti?

ON:

Sad, kad smo se tucali na kauču.

ONA:

Ali, nešto te prekinulo.

ON:

Nešto nas uvek prekine.

ONA:

Ti i ja, mi smo greške.

ON:

Znam to. Mi smo ljudska greška. Faktor čovek.

ONA:

Poželeli smo da ga nema.

ON:

I uspeli u tome. Tipično ljudski.

Pauza.

ONA:

Ali, mi više nećemo praviti greške.

ON:

Ne, nećemo.

ONA:

Ja sam ga nosila u sebi i izbacila.

ON:

Ja sam ga ispustio.

ONA:

Oboje.

Pauza.

ON:

”Amorit”. Kad se uzme u većoj količini.

ONA:

Nemoj više da govoriš. Idemo.

Odlaze lagano, plešući do Njene sobe. Zatvaraju vrata za sobom. Muzika prestane. Otvaraju se glavna vrata. Ulazi Hirurg. Prilazi Njenim vratima. Kuca triput. Vrata se otvaraju. Na vratima, zagrljeni, stoje Ona i On. Hirurg im pruža ruke. Osmehne se.

HIRURG:

Šta se čudite? Hteo sam da postanem hirurg.

Oni zbumjeno pružaju ruke prema njegovim i on ih polako vodi prema glavnim vratima. Zadrži ih pred glavnim vratima. Hirurg otrči do sofe, uzme loptu sa sobom i pride im.

ON I ONA:

Nik.

HIRURG:

Li. Ivane. Idemo.

Uzme ih za ruke i iskorače napred, u hodnik. Glavna vrata se za njima zatvore. Mrak.

/KRAJ/